

KORAKI

Časopis OŠ Cerkvenjak - Vitomarci

2010/2011

Št. 2

Iz Vsebine:

- Na počitnice
- Moja pot me vodi v svet
- Moja domovina
- Intervjuji z znanimi slovenskimi osebnostmi
- ...

NA POČITNICE

Učencem, učiteljem in staršem!

Zadnji dnevi šolskega leta so zmeraj podobni, ne samo po končnem obračunu rezultatov, temveč tudi po nekaterih splošnih značilnostih in pričakovanjih. Največkrat so prepleteni z veseljem, smehom, humorjem in še čem. Tudi rezultati celotnega šolskega leta so tisti, ki nam in drugim govorijo o tem, kako in kje smo bili dobri ali celo odlični.

Zvrstilo se je veliko tekmovanj na šolah in tudi izven. Pokazali ste dobre rezultate, ki so plod strokovnega dela naših učiteljev in našega skupnega dela vseh strokovnih delavcev. S svojimi uspehi na različnih področjih ste v preteklosti že izkazovali naklonjenost in pripadnost svoji šoli. Največkrat ste bili dobri ali velikokrat celo odlični; tako po znanju, kakor tudi po uspehu.

Pomembna zahvala gre našim vzgojiteljicam, učiteljem in drugim strokovnim delavcem, ki ste pomagali našim otrokom na poti do novih znanj. Brez Vas ne bi bilo ne dobre šole, še manj dobrega vrtca. Ob neštetih priznanjih in uspehih smo junija 2011 pridobili naziv Kulturna šola. Do tega nas je vodilo veliko truda, odpovedovanja ter takšnih in drugačnih preprek in zavor. Skupaj smo jih premagali in dokazali, da smo šola, kjer nam je uspelo povezati znanja in pričakovanja otrok in staršev. Dokazali smo, da se znamo učiti, da znamo igrati in plesati, se ukvarjati z različnimi športi in sodelovati na raznih področjih.

Verjamem, da smo s temi dejanji znova potrdili cilje sodobne šole. Ta je namreč tista, ki vse to povezuje in nas kot osebnosti sooblikuje v vrednotah, ki so nam še kako potrebne. Družba in ljudje so tisti, ki od nas veliko pričakujejo. Samo od nas je odvisno, kako in v kolikšni meri bomo znali ta pričakovanja do njih tudi opravičiti.

Šola ni samo učenje; je tudi zbir dejanj, poskusov in načinov dela in odkrivanja kreativnosti. Vedno smo držali skupaj in se spodbujali. Upam, da bomo tega deležni tudi v bodoče.

Želim, da bi bili naši šoli in vrtca napolnjeni s srečo in zadovoljstvom ter dosežki naših otrok.

Zavedamo se, da bodo vsi napor, ki jih vlagamo poplačani tudi v prihodnje.

Naj vam bodo prihajajoče počitnice tiste, ki vam bodo povrnile energijo za novo šolsko leto.

Preživite jih varno, kjerkoli boste.

20. rožnika 2011

vaš ravnatelj

Mirko Žmavc, spec., prof.

PES IN ROBOT

Robot je šel v gozd in našel psa. Postala sta prijatelja. V gozdu sta se igrala skrivalnice. Potem sta iskala živali. Robot in pes sta našla volka. Skupaj so šli iskat druge živali. Med iskanjem je robot padel v jamo. Nato sta se volk in pes pogovarjala, kako bi rešila robota. Odločila sta se, da gresta po pomoč. Našla sta gozdarja. Skupaj so odhiteli reševati robota.

Nastja Gavez, 2. a

OBJEM IN EKO

Nekoč sta živela Objem in Eko, a takrat se še nista poznala. Objem se je rad objemal, eko pa je rad pobiral smeti. Nekega dne pa se je tudi objem odločil, da se ne bo več objemal. Zgodaj zjutraj se je odpravil pobirati smeti, mimo pa je prišel Eko in ga vprašal, če bi se igral Koš in smetko. Objem mu je odgovoril, da bi se igral, ampak zdaj ne, ker pobiram smeti. »Že vem, je rekel Eko, potem pa se igrava skrivalnice.« »Super!!!« je zakričal objem. Tako sta se igrala do poznega večera. Oba sta bila utrujena, zato sta se poslovila in odšla spat. Zjutraj je Objem predlagal novo igro, ki jo je med spanjem sanjal. Eko ga je začudeno pogledal, saj se je tudi njemu enako sanjalo. Postala sta prava prijatelja in se igrala igre, ki sta jih sanjala.

Melisa Veberič, 2. a

BIL SEM NA IZLETU

Bil je dan, ko smo šli na izlet.
Pripravil sem sendviče in pijačo.

Ati me je odpeljal na avtobusno postajo. Čakali smo na avtobus. Šli smo na avtobus. Prišli smo na kmetijo. Tam smo videli noje, pave, ponije in race. Še prej smo se najedli napili. Šli smo h koči Pri čarovnici. Kupili smo si spominke. Šli smo na Jelenov greben. Videli smo jelenovo rogovje. Kupili smo si spominčke. Jedli smo. Učiteljica nam je kupila sladoled. Šli smo v botanični vrt. Bilo je ogromno rož. Videli smo stoletno drevo in žabe. Odpeljali smo se domov.

Alen Ploj, 2. a

GOSKICA BALERINA

Na kmetiji so se izvalile štiri goskice. Vsaki dan so z mamo goske šle k mlaki. Hodile so lepo v vrsti. Bile so si zelo podobne, razen ene, ki si je mislila, da je balerina. Zato je vedno hodila po prstih. A mama ji je vedno govorila, naj hodi kot druge goskice. Seveda tega ni ubogala, še kar naprej je bila goskica balerina - ponosna na svoje elegantne korake in piruete. Mislila si je, da je ves čas na odru. Druge goskice so se norčevale. Govorile so ji, naj hodi tako kot one, a goskica balerina tudi njih ni poslušala. A kar naenkrat, glej, kaj se je zgodilo. Goskica balerina se je močno udarila v kljun. Zbodla se je na trstiki, ki je rasla ob mlaki. Zdaj pa goskica balerina hodi kot druge in pazi, kjer hodi.

Larisa Kovačič, 3. a

OBLAK ŽELJA

Gaj je ujel oblak iz neba, podoben sinjemu zmaju.
nanj je pripel šopek drobnih želja,
ki skrivaj rastejo v maju.
Potem je prav iz srca čez trave zaklical:
Maja, to je za naju ...

Lucija Borko, 4. a

MEDVEDEK TIVI

Nekoč je živel medvedek Tivi. Bil je zelo radoveden medvedek zelene barve.

Ko je nekega dne pogledal skozi okno, je videl, da dežuje. Ker mu je bilo samemu doma dolgčas, je poklical svoje prijatelje. Toda nihče ni imel časa, da bi ga obiskal. Zato je povprašal mamico, kaj naj počne. Mama mu je odgovorila, da tudi ona trenutno nima časa, da bi se igrala z njim. Tako se je sam odpravil v deževen dan. Oblekel je dežni plašč in škornje in začel skakati po lužah. Čez nekaj časa se mu je pridružil polž. Ta ga je povprašal, če se lahko skupaj igrata. Tako sta skupaj skakala po lužah in se glasno zabavala. Ko ju je slišala še žaba, se je prišla še ona igrat. Pridružil se je še smešni modri slon. Slon je pljuskal in srkal vodo z rilcem in jo vso razpršil znova in znova po prijateljih. Na koncu se jim je pridružila še žirafa. Tako je bila polna luža srečnih, pljuskajočih živali.

Tivi je tako preživel deževen, a lep dan. In nič mu ni bilo več dolgčas, bil je zelo nasmejan, zelo moker in zelen, srečen, mali medvedek.

Klara Grdja, 3. a

KITI

Delfini, orke in drugi kiti,
so pravi morski pobalini.

Igrajo se vsi,
vsak na svojem koncu.

A le včasih gredo skupaj ...

Nahihitajo malo starše
in gredo vsak na svoj konec.

Pozno v noč se vrnejo.

Starši so se spraševali:
Kje tako dolgo so bili?

Tadej Koša, 4. a

MOJA POT ME VODI V SVET

Vsak si želi imeti popolno prihodnost, a po mojem mnenju takšna prihodnost ne obstaja. Vsaka prihodnost ima vzpone in padce. Upam, da bom jaz imela čim manj padcev.

Nikoli prej nisem veliko razmišljala o svoji prihodnosti. Ko mi je kdo omenil prihodnost, sem mislila, da je to nekaj, na kar ne moramo vplivati. Zdaj pa ugotavljam, da lahko. Zdaj potekajo moji zadnji dnevi v osnovni šoli. Nameravam jih čim bolje izkoristiti. Čas hitro beži, na osnovno šolo me bodo vezali prelepi spomini. Glede moje prihodnosti sem se odločila, da želim postati višja medicinska sestra. Ta poklic me zelo veseli in zanimanje zanj še ni minilo. Upam, da nikoli ne bo. Zanimanje in veselje za ta poklic me naredi še bolj trmasto in močno za nadaljnje življenje. V življenju so mi tudi pomembni prijatelji in družina. Globoko v sebi vem, da mi bodo še naprej stali ob strani, čeprav bom naredila še tako veliko napako. Do zdaj, ko sem bila potrta in na tleh, so mi vedno pomagali in me vzpodbujali. Zdravje, brez zdravja

v življenju seveda ne gre. To je vrednota, ki je najpomembnejša in se je ne da kupiti. To vrednoto zelo cenim in upam, da je ne bom prehitro izgubila v življenju. Marsikdo mi zdaj pravi, da odraščam in da se moram začeti pripravljati na samostojno pot. Jaz pa si globoko v sebi mislim, da nočem odrasti in želim pustiti stvari takšne, kot so. A kaj hočemo, čas beži. Takšno je življenje. V življenju se bojim, da bom zašla in da ne bo več poti nazaj. Bojim se, da bom kaj napačnega storila ali da se bom kaj napačnega odločila. To bi me potrla. A poskušala bom biti čim bolj previdna in močna. Do zdaj sem življenje zelo uživala, naučila sem se veliko koristnega za svojo prihodnost. Izkusila sem le drobec del izkušenj za svoje življenje. Zelo veliko poslušam odrasle in se poskušam veliko naučiti. Upam, da bom veliko dosegla v življenju. Namreč, le eno življenje imamo – in tega ne smemo zapraviti. Življenje je treba uživati s pametjo, ne brez nje.

Viktorija Malek, 9. a

OSAMLJENA KUŽKA

Nekoč je živel kuža po imenu Dino. Dino ni imel svojega doma, saj so mamo in njegove bratce ugrabili lovci. Zelo si je želel najti svojo družino. Povsod je taval naokrog, a ni našel svoje družinice. Dino je tako zrasel v velikega kužka in še vedno je taval, iskal hrano in zavetje. Nikjer ga niso hoteli vzeti v svojo družino. Dino pa je nekega dne našel prijazno psičko Kalo, s katero sta se igrala in spoznala, da sta oba ob rojstvu izgubila družino. Ko sta pomislila na družino, sta bila zelo žalostna.

Nekega dne, ko sta se sprehajala ob gozdu, pa sta videla majhno hišico z ograjo, kjer je bilo veliko kužkov, ki jih je hranila prijazna gospa. Stekla sta tja in gospa jima je takoj ponudila hrano, najbolj pa sta se razveselila, da so bili tisti kužki njuna družina. Dino in Kala sta spoznala, da sta bratec in sestra. Takoj sta se poigrala s svojimi bratci in se stisnila k mami. Tudi gospa je bila zelo vesela novih družinskih članov. Vsi so se imeli radi in srečno živeli do konca svojih dni.

Nejc Simončič, 3. a

PRAVLJICA O PRINCESKI MIMI

Daleč za devetimi gorami in devetimi vodami je bil prečudovit grad.

Tam je živela princeska Mimi. Bila je zelo lepa. Vsako jutro jo je prebudilo ptičje petje. To so bile mlade siničke. Mama sinička jim je nosila hrano. Nabrala jim je zrnja in drobtinic. Na tleh je zagledala mladega deževnika. Ko ga je hotela odnesti svojim otrokom za zajtrk je mali deževnik milo zajokal. »Pusti me živeti,« jo je prosil. »Moja mamica bo zelo žalostna in bratci me bodo pogrešali. Če me pustiš živeti ti bom pomagal, ko boš v težavah.« Sinička je pomislila na lačne kljunčke in ga je že skoraj odnesla. Mali deževnik

pa je še bolj glasno zajokal. Takrat je zagledala zrno pšenice. »Naj ti bo«, je dejala in deževnika pustila. »Hvala sinička. Ko boš me potrebovala, me poišči.« Ko se je drugo jutro princeska Mimi prebudila, je opazila, da je nekaj narobe. Siničke niso pele pesmice, ampak milo jokale. Iz gnezda je padel mladiček in mamica ga ni našla. Zelo se je bala, da ga odnese muca. Takrat so zaslišali glas deževnika. »Tukaj je, pogledjte ga.« Sinička je bila zelo vesela. Skupaj so zajokali, vendar tokrat od sreče. In spet je princesko Mimi vsako jutro prebudilo ptičje petje.

Lana Kreft, 3. a

Z UMIVANJEM ZOB DO PRVE NAGRADE

Začelo se je meseca oktobra, ko nas je prvič obiskala zobna asistentka. Takoj smo vedeli, zakaj je prišla, saj smo se z njo srečevali že prejšnja leta. Bila je zelo prijazna in stroga.

Kadar smo jo zagledali, nismo bili preveč veseli. Pred ogledalom v učilnici je nastala gneča. Vsi smo želeli videti, če so naši zobje res čisti. Zaskrbljeni smo bili, če je pred njenim obiskom bila malica.

Med zobmi so ostali ostanki hrane, ki sicer niso vplivali na čistočo zob, vendar nam je nekaterim bilo zelo neprijetno.

Prišla je vsaki mesec. Rezultati so bili dobri, le včasih smo se jezili na posamezne sošolce, ki so že takoj upoštevali naše nasvete in pazili, da zobna ščetka doma v kopalnici ni samevala.

Štiriindvajsetega maja nas je zobna asistentka zadnjič obiskala. Radovedno smo se spogledovali in nestrpno čakali, kaj se bo zgodilo. Zob nam ni pregledala. Kmalu nas je seznanila z dobro novico. V čistoči zob smo dosegli prvo mesto. Začeli smo kričati in se objemati. Zelo smo bili veseli, saj smo vedeli, da smo letos imeli zadnjo priložnost.

Pred odhodom iz učilnice nas je povabila na prireditev v Voličino, ki bo v mesecu juniju. Tam nas bo pričakal čarovnik Gregor. Zelo se že veselimo.

Zobna ščetka še bo naprej naša prijateljica, ki bo skrbela za naš lepi nasmech.

Patricija Peklar, Patricija Čuš, 5. a

PRIDOBITEV NAZIVA KULTURNA ŠOLA

V petek, 3. 6. 2011, smo pridobili naziva Kulturna šola. Iz tega razloga smo obiskali geometrično središče Slovenije v Vačah. Dogovorili smo se, da se ob 7. uri dobimo v šoli.

Prispeli sta učiteljici Jožica in Cvetka, Jureta pa še ni bilo. Morali smo ga počakati. V Vače nas je peljal gospod ravnatelj z osebnim avtomobilom. Tja smo prispeli ob 9. 30. Najprej smo dobili priznanje in zastavo. Vsak udeleženec je dobil tudi broško in vizitko z imenom šole, nato pa smo imeli malico.

Sledila je predstavitev vodij posameznih delavnic. Na voljo so bile naslednje delavnice: improvizacija, animirani film, folklor, glasbena delavnica ... Z mentorji smo odšli v delavnice. Jure je sodeloval v delavnici animirani film, jaz pa pri improvizaciji. V tej delavnici smo predstavili primer kulturne in nekulturne šole. Učenci in gospod ravnatelj so

sodelovali pri okrogli mizi. Nekatere delavnice so predstavile svoje delo. Sledila je slovesna podelitev za Naj kulturno šolo 2011, ki ga je dobila OŠ Rogaška Slatina. Po podelitvi smo se odpravili na GEOS, kjer smo si ogledali, kje je središče Slovenije. Sledilo je kosilo, po kosilu pa smo se odpravili domov. V Cerkljenjak smo prispeli ob 17. 15.

Ta dan mi bo ostal v lepem spominu, na kar me bo vsak dan spominjala zastava na naši šoli. Upam, da bomo ta naziv znali obdržati, po štirih letih pa bi ga lahko nadgradili z nazivom Naj kulturna šola.

Katarina Gomzi, 7. b

JUHEJ, USPELO NAM JE!

Učenci 5. razreda smo komaj čakali mesec marec. Učiteljica nam je že na začetku šolskega leta povedala, da bomo takrat opravljali kolesarski izpit.

Začelo smo z vajami, kjer smo ponovilo prometne znake, se seznanili z opremo kolesa, varno vožnjo. Kadar nismo imeli vseh pripomočkov v učilnici, smo se odpravili v računalniško učilnico.

Seveda smo pred praktičnim delom morali opraviti teoretični del izpita. Po nekaj urah smo bili vsi uspešni, zato smo pričeli s praktičnim delom. Končno!

Ob jutrih je bila na parkirišču velika gneča, saj so nam starši zaradi varnosti morali pripeljati kolesa.

Prvo uro nas je obiskal policist. Pregledal je naša kolesa. Bil je zelo natančen. Pri ogledu koles je našel precej pomanjkljivosti, zato nismo dobili vsi nalepke Varno kolo.

V določenem času smo odpravili te pomanjkljivosti in pridno vozili. Poslušali smo nasvete učiteljice, upoštevali pravila varne vožnje, prometne znake.

Po vožnji smo bili vedno utrujeni. A ne zaman. Ob prisotnosti policista smo opravili zadnjo uro vožnje. Uspeli smo.

Hvala vsem, ki ste nam pomagali.

Čakamo še samo na kolesarske izkaznice, ki žal niso zagotovilo, da bomo na cesti varni.

Patricija Peklar, 5. a

KONČNA EKSURZIJA ZA 5. IN 6. RAZRED

Bil je ponedeljek, ko smo se učenci 5. in 6. razreda zbrali na avtobusni postaji ter nestrpno čakali na avtobus, ki nas bo peljal še na zadnji izlet v šolskem letu 2010/11.

Ob 8.00 se je pripeljal avtobus. Hitro smo odložili stvari v prtljžnik in veselo odšli novim dogodivščinam naproti. Imeli smo prijaznega šoferja, ki se nam je tudi predstavil. Ime mu je bilo Rudi. Najboljše je bilo to, da smo lahko hodili naprej k šoferju ter drugim po mikrofону govorili vice. Na poti proti jami Pekel je imela govor tudi predsednica 5. a razreda, Sara Lovrec. Na avtobusu smo se zelo zabavali. Včasih nam je kakšen vic ali uganko povedal tudi šofer.

Čas je hitro minil in kmalu smo prispeli do jame Pekel. Opazili smo, da je na vhodu vklesan oz. upodobljen hudič. Nekatere je bilo pred vhodom v jamo strah, pa še zdaj ne vem zakaj ... Kdo bi vedel? Spoznali smo tudi vodičko Monjo, ki je bila zelo prijazna in nam je povedala tudi, zakaj jami rečejo Pekel. Nato smo vstopili. Bilo je veliko mostov, ograja pa ni bila preveč vzdržljiva. Vodička nam je povedala tudi marsikaj o kapnikih.

Tudi to, da je jama stara več kot 3 milijone let. Največji steber v jami pa je rasel več kot 50 milijonov let. Potem pa smo prišli v ČOKOLADNO JAMO... njam...! Nato smo po velikooo stopnicah odšli iz jame. Toda, ne mislite, da je bilo konec tudi izleta! Zdaj nas čaka še Logarska dolina in ogled največjega slapa v Sloveniji. To je slap Rinka. Do Logarske doline smo se vozili približno uro in pol. Ko smo prispeli, smo takoj odšli k slapu. Tam je bil tudi bife Orlovo gnezdo, kjer smo si lahko kupili spominke. Naju s Saro L. so dečki hoteli vreči pod slap, pa se jim ni posrečilo. Bili smo premočeni, ampak vseeno je bilo zelo zabavno. Na poti domov je šofer rekel, da mora »napolniti rezervoar za gorivo«, kar pa ni bilo res, ker smo šli v McDonalds. Siti smo odšli domov. Vmili smo se okoli 19. ure.

Ta dan bo zagotovo vsem ostal v zelo lepem spominu, kajti to je bil zadnji izlet v 5. razredu, z učiteljico Kristino Kaučič, ki nas je v tem šolskem letu naučila marsikaj zanimivega.

Veronika Podgoršek in Sara Lovrec, 5. razred

REVNA DEKLICA MAJA

Nekoč je živela revna deklica Maja, ki je imela samo tri kokoši in sedem petelinov.

Deklica je živela z mamo, oče pa ji je umrl že pred petimi leti. Maja je bila stara osem let, njena sestra pa je bila dve leti starejša, zato ji je vedno ukazovala. Maja je imela eno posebno skrivnost, ki je ni povedala nikomur. Imela je živali, s katerimi se je lahko pogovarjala. Maja je imela dobro prijateljico Ano, kateri je zaupala svojo skrivnost. Nekega lepega jutra je Maja šla v hlev, da bi nahranila živali. Videla je, da v hlevu ni živali. Takrat se je zelo ustrašila, takoj jih je šla iskat. Šla je po svetu in jih ni in ni

našla. Potem se je spomnila na svojo prijateljico in jo prosila za pomoč. Skupaj sta se odpravili še v veselje z upanjem, da bosta jih tam našli, ampak brez uspeha. Med potjo, ko sta se vračali domov, sta zagledali Marsovcčka, ki je osamljen sedel na Marsu in se dolgočasil. Povprašali sta ga, zakaj je tako žalosten. On jima je odgovoril, da je osamljen in da se nima s kom igrati. Rekli sta mu: » Če nama ti pomagaš poiskati živali, bova midve pomagali tebi.« In glej, kot bi mignil je našel Majine izgubljene živali. Maja se je odločila, da mu da eno svojo kokoš za zahvalo.

Nuša Gavez, 3. a

ZAKLJUČNA ESKURZIJA

V ponedeljek, 23. maja, smo odšli na ekskurzijo. Šli smo skupaj z učenci 6. razreda.

Zbrali smo se pred osmo uro. Pred odhodom smo obiskali še trgovino, saj je bilo potrebno kupiti še nekaj sendvičev, pijače in sladkarije

Ob osmi uri smo se odpeljali. Pot nas je vodila v jamo Pekel in Logarsko dolino. Seveda je pred ciljem bil še postanek, saj je bilo potrebno pojesti vsaj en sendvič.

Vožnja je trajala kar nekaj časa. Končno smo prispeli do jame, kjer so nas prijazno dočakali.

Po jami nas je vodila prijazna vodička, ki nas je opozorila na vse znamenitosti in nam o jami veliko povedala.

Sprehod po jami je bil zelo poučen.

Pot nas je kasneje vodila v Logarsko dolino. Odšli smo peš do slapa. Hoja ni bila naporna. Ko smo zagledali slap, smo stekli do njega. Hitro smo se odmaknili, saj smo bili mokri, ker je voda škropila daleč naokrog. Voda nas je pritegnila kot magnet in že smo bili ponovno ob slapu, pogumni zelo blizu.

Ekskurzijo smo zaključili z obiskom McDonalda.

Zadovoljni smo se odpeljali proti Cerkvenjaku.

Preživeli smo krasen dan.

Tjaša Arih Slaček, 5. a

ČUDNI GOZD

(sodobna pravljica)

Neke temne noči sem šel v gozd. Čez nekaj časa sem ugotovil, da sem se izgubil. Zagledal sem tablo z napisom: Dobrodošli v našem gozdu! Šel sem naprej. Nisem opazil, da je pisalo zraven še nekaj, kar bi moral vedeti: (Seveda, če ste pravljичna oseba!) .. Prišel sem v sredino gozda in opazil nekaj neverjetnega . Ampak tedaj me je nekdo z neko stvarjo udaril po glavi. Ko sem se zbudil, sem zagledal nekoga, ki sedi na velikem stolu. »Kaj se tihotapiš tu okrog in prisluškuješ?« , se je zadrhl kralj.« A vi ste kralj... Iz katere pravljice ste?« Sem vprašal, ker nisem hotel odgovoriti. »Kakšne pravljice, to povej moji hiši iz sladkorja, čokolade in bonbonov!« se je spet zadrhl kralj. »To je pravljica Janko in Metka«. »Samo tam ni kralja!« sem nadaljeval. « Grrr, eksplodiral bom!« je vpil kralj.« Potem pa kar,« sem rekel in hkrati jezil kralja. »Buuuum!!!«. In kralj je eksplodiral, jaz pa sem se usedel na prestol in se oblekel v kralja. In sedaj upam, da bom srečno in dolgo živel v čudnem gozdu.

Jure Kralj, 6. b

PROJEKT POLICIST LEON SVETUJE

Meseca septembra nas je učiteljica seznanila s projektom. Dogovorili smo se za ure, ko se bo ta izvajal in urnik posredovali policistu. Projekt se je začel 9. novembra 2011. Takrat nas je prvič obiskal policist g. Danilo Juršnik, ki dela na policijski upravi Lenart. Prinesel nam je delovne zvezke, v katerih smo pridno reševali naloge, ki so nam bile zastavljene. Na prvo stran delovnega zvezka smo napisali svoje podatke. Vsak torek smo obravnavali novo temo. Policist nam je tudi povedal, katere so potrebne stvari za brezhibno kolo. Ob zaključku koledarskega leta 2010 smo si ogledali tudi film. Prejšnji teden smo projekt končali. Škoda! Ure so bile zelo zanimive. Spoznali smo, da policisti niso osebe, ki bi nas samo kaznovale, ampak nam tudi znajo pripraviti prijetne urice in nam posredovati zanimive in poučne stvari.

Jan Živko in Nejc Kuri, 5. a

OBISK POLICIJSKE POSTAJE LENART

Zelo sem se razveselil, ko mi je učiteljica povedala, da si bom lahko ogledal policijsko postajo Lenart ter postal Otrok policist za en dan.

Tako me je nekega jesenskega dne obiskal policist, vodja policijskega okoliša Cerkevnik, g. Danilo Juršnik ter mi dejal, da bom preživel zanimivo dopoldne.

Ob 8. uri sva sedla v terensko vozilo policije ter se odpeljala do policijske postaje v Lenartu. Tam mi je gospod Danilo pokazal svojo pisarno. Podaril mi je majico in kapo OTROK POLICIST, ki sem ju takoj nadel. Kot otrok policist sem si nato ogledal še druge prostore policijske postaje. Najbolj zanimiv mi je bili prostor za pridržanje voznikov, ki so vozijo pod vplivom alkohola in tistih, ki kršijo javni red in mir.

To ni hotelska soba, ampak ima ta prostor le leseno ležišče, na katerem je odeja. Ima tudi majhen umivalnik ter »čučkalico«, oz. talno odprtino za opravljanje bioloških potreb.

Pogledala sva tudi sprejemno pisarno, ki je opremljena z monitorji, ki prikazujejo sliko z nadzornih kamer pred vhodom v postajo. V sprejemnici sem spoznal dežurnega policista, kateri sprejema klice občanov na pomoč in jih posreduje policistom na terenu. V tem prostoru imajo vse pripomočke, ki jih policisti na terenu potrebujejo. To so: alkotest, laserski merilnik hitrosti, solzivec, gumijevke, tripani, razne svetilke, loparčki za usmerjanje prometa in oprema za reševanje prometnih nesreč (meter, fotoaparat, krede). Po ogledu me je policist peljal po poti, ki je še nisem poznal in je vodila do Cerkevnik. To sem ugotovil, ko sem zagledal zvonik naše cerkve. Med potjo sva se pogovarjala o nevarnostih na cesti, ki pretijo na nas, ko smo udeleženci v cestnem prometu. To, kar pa sem si najbolj zapomnil, pa bom napisal tudi vam in skupaj to upoštevajmo. Za varno pot v šolo in nazaj nosimo svetla oblačila, po možnosti z odsevniki, v mraku uporabimo odsevalna telesa, kot so kresničke in odsevni trakovi. Če pa se na pot odpravljamo kot kolesarji, pa nikakor ne pozabimo nadeti čelade! Na cesti pa bodimo skrajno previdni, saj cesta ni igrišče.

Jan Živko, 5. a

MOJA PRIJATELJICA

Prijateljstvo je zame zelo pomembno. Ko sem žalostna, me potolaži prijatelj, ko sem vesela, se veseli skupaj z mano. Prijatelju lahko zaupam svoje skrivnosti, ker vem, da me ne bo izdal.

Moji prijateljici je ime Maja. Njeni lasje in oči so rjave barve. Hodi v 6. b razred. Živi v Drbetincih z mamo, atijem in s sestrama. Maja je najmlajša v družini. Doma ima zajčke in štiri muce.. Z njo kolesariva, rolava in skupaj prebijeveliko časa. Maja je živahna in vedno nasmejana deklica.

Nadja Ilešič, 6. b

NE HVALI DNEVA PRED VEČEROM

Neko soboto smo si z družino naredili lep dan. Ati in mami sta delala na vrtu, jaz sem tu pa tam kaj pomagal in ju opazoval, drugače pa sem se igral. Čez nekaj časa je mami rekla: »Jaz grem kuhat kosilo. «Ati pa je vprašal: »Kaj pa bomo jedli danes?« » Ne vem,« reče mami. »Kaj, ko bi jedli perutničke? « pripomnim. »Mami odgovori: » Spekla jih bom na žaru in naredili si bomo piknik. « Vsi smo se strinjali. Preživeli smo lep preostanek dneva. Proti večeru sem vprašal mami:»A ni bil danes lep dan? « »Da, zelo« je odgovorila mami, nato pa je isto za njo ponovil še ati. Ker je tisti dan bila neka huda nesreča, ki nas je zanimala, smo odšli gledat dnevnik. Ko smo po dnevniku ostali še pred televizijo, je začel pihati močan veter, ki se je takoj spremenil v nevihto. Ker je bila prižgana televizija, nas je bilo strah, da bo udarila strela, zato smo odšli spat. Mami pa reče: »Kakšna škoda!« »Zakaj?« sem vprašal. »Si že slišal za pregovor: Ne hvali dneva pred večerom?« »Ne,« sem odgovoril. » In kaj to sploh pomeni?« Mami je odgovorila: »To pomeni, da ne hvali dneva, dokler ni teme , ker se še lahko hitro kaj zgodi.«

Drugi dan , ko sem se zbudil, mi je v sobo posijalo lepo sončno jutro.

Domen Toš, 6. b

OBISK SUSAN WILSON

Gospa Susan Wilson je obiskala Osnovno šolo Cerkevjak v Slovenskih goricah, kjer je učencem pripovedovala o njenem odrasčanju v Združenih državah Amerike, rojstnem mestu Richmond, Virginiji, kako je hodila v šolo, o vožnji, prostem času ter o drugih značilnostih ameriškega mladostnika. V šoli Cerkevjak so pripravili lep program za dobrodošlico gospe Susan Wilson.

Ples folklorne skupine pri zabavnem programu

Gospa Wilson pri svoji predstavitvi

Urban Borko, 8. a

BRILJANTINA

21. aprila je bila premiera Briljantine, ki so jo skozi celo šolsko leto pripravljali učenci izbirnega predmeta Glasbeni projekt. Čeprav smo odlomek showa že lahko videli na prireditvi Ujemi trenutek, pa smo sedaj lahko spremljali celo predstavo.

Zgodba govori o prijateljih in ljubezni na srednji šoli.

Glavna junaka, Sandy in Dany, sta mislila, da sta se za vedno ločila, a sta se kmalu potem srečala na šoli. Tam se je ljubezen skoraj zaključila, a na koncu je le obrodila sadove.

In ker bi lahko show vsak kritik ocenil z odlično 10, so si prislužili tudi nekaj denarja, za katerega so na koncu lahko zelo uživali ter proslavili odličen zaključek Briljantine.

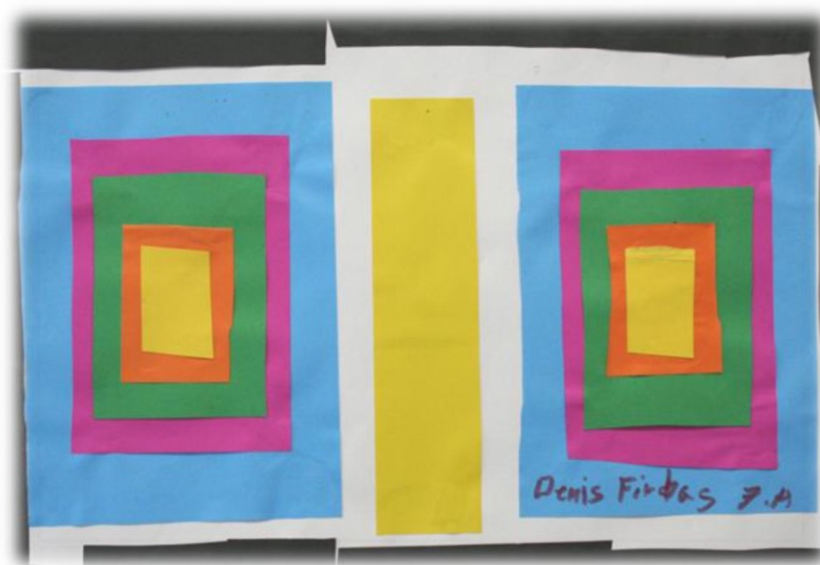
David Kramberger, 8. a

21. OTROŠKI PARLAMENT

»Vpliv družbe in medijev na oblikovanje mladostnika«

Letos smo se na otroškem parlamentu pogovarjali o vplivu družbe in medijev na nas mladostnike. Ugotovili smo, da je ta vpliv lahko pozitiven in negativen. To smo ugotovili že med delavnicami, na katerih smo se pripravljali na parlament. Naše ugotovitve smo zapisali na plakate, ki smo jih na dan parlamenta izobesili na panoje. Parlament sta na naši šoli vodila predsednik Anže Peklar in podpredsednica Alina Pučko. Skupaj z Anžetom in Špelo smo se udeležili tudi medobčinskega otroškega parlamenta. Tam smo sicer imeli isto temo, a drugačen način dela. Na naši šoli smo imeli debato ZA in PROTI, tam pa smo imeli skupinsko delo. Po barvah, ki smo jih izvlekli iz vrečice, so nas razdelili v skupine, ki so izmenjevale mnenja na določeno trditev. Obiskali so nas tudi trije gostje, med njimi Bor Grainer z Radia City. Ob koncu srečanja smo izvolili še dva učenca, ki sta nas zastopala na regijskem otroškem parlamentu. To sta bila Teja in Egon. Naš predlog o temi za naslednje leto je bil »Motnje hranjenja«.

Nika Blažič, 8. a

Barvna kompozicija, Denis Firbas, 7. a

MOJA RODNA DOMOVINA

Moja rodna domovina
je včasih pámeti praznina.
Majhna, pa vendar velika,
po Evropi se potika.

Polna bogastev, vseh krasnih,
kulturnih in naravnih.
Zelena in na žalost
z denarjem zasvojena.
Zgodovine polna,
vojnih ran bolna.
Vedno tista majhna,
vedno preganjana.

Vendar tista majhna
se vedno s srcem je borila,
za svoje meje in pravice,
prelepa polja in gorice.
Pa kljub njeni lepoti,
njeni raznolikosti
in njeni odločnosti,
je nihče ne ljubi,
kot ona ljubi nas.

Ah, prelepa si,
naša Slovenija!

Urban Borko, 8. a

MOJA DOMOVINA

Vsak človek potrebuje domovino. Brez nje bi taval po svetu brez kraja, kjer bi našel mir.

Brez domovine bi bil človek kot riba na suhem. Domovina vpliva na nas in sooblikuje našo osebnost. A kljub njeni vrednosti se Slovenci ne zavedamo pomena naše domovine. Menimo, da je naša ljubezen do domovine samoumevna. Pa ni! Ljubezen ni nikoli samoumevna. Slovenijo bi morali ljubiti, ker nam daje dom, mir, ljubezen, prijatelje ... Konec koncev je naša domovina izoblikovala naš narod. Ko pride kdo v našo domovino na obisk ali ogled, točno ve, zakaj mu je tukaj všeč. Ker so prebivalci veseli, skopušni, radi jedo, so med seboj skregani in prevečkrat nagnejo kozarček – a vseeno prečudoviti.

Pot do osamosvojitve Slovenije je bila dolga. Naši očetje so se borili zanjo. Mnogo učenjakov je stikalo glave, mnogo mož je branilo našo ljubo deželo. Želeli so samostojno državo Slovenijo. Želeli so namreč državo, ki zagotavlja boljšo prihodnost, želeli so prosto govoriti svoj jezik – uraden jezik slovenščino. Želeli so državo na katero bi bili njihovi potomci ponosni. Državo, ki jo bodo ljubili.

Jaz Slovenijo ljubim zaradi vsega kar mi daje, kar mi nudi in vsega kar lahko jaz vračam njej. Daje mi prijatelje, družino, ljubezen, dom, mir, srečo, jezik, naravno in kulturno dediščino. Nudi mi nešteto možnosti. Najpomembnejša stvar je zame občutek pripadnosti. Jaz pa ji vse to vračam z ljubeznijo in ponosom, da živim v mojem prelepem kraju in na zemlji meni domači.

Slovenija je sicer majhna, a vseeno zavzema velik kos mojega srca.

Nika Blažič, 8. a

DOMOVINA, LJUBIM TE!

(razmišljanje)

Ta stavek Slovenci velikokrat slišimo in posredujemo naprej. Toda nihče se ne zaveda, da ta stavek pomeni več kot le 'biti ponosen Slovenec!

Ljubiti domovino po moje ne pomeni le imeti rad svojo državo. To pomeni, da spoštuješ državo in državljane, spoštuješ in ne kršiš zakonov, si ponosen na svojo državo ipd. Toda velikokrat znamo ljudje samo kritizirati. Kakšen je nov zakon, zakaj je potreben spet ta referendum, zakaj država gleda samo nase ... Politiki naše države imajo večinoma drugačno mnenje kot mi, prebivalci. Vedno prihaja do nesoglasij. Če bi uskladili mnenja in zahteve prebivalcev in politikov, bi en zakon spreminjali zelo dolgo in po vseh možnostih ne bi našli skupne rešitve. Tako smo si ljudje različni.

Ljudje Slovenije naj bi bili ponosni tudi na svojo zgodovino, glasbeno – pesniško zapuščino. Pesmi po moje spoštujejo in razumejo samo višje izobraženi slavisti. Navadnih ljudi npr. kmetov pesniška zapuščina ne zanima, saj je ne razumejo. Kmetje si pogosto prepevajo ljudske pesmi. Tako pridemo do spoznanja, da ni vse za vsakogar in izobraženi preveč pričakujejo, da bodo vsi spoštovali in razumeli pesmi največjih slovenskih pesnikov ter našo umetnost.

V Sloveniji imamo tudi narodne manjšine. Največja med njimi so Romi. Včasih se mi zdi, da so edini, ki se je jih država in državljani »sramujejo«. V svojih izjavah jih nekateri podpirajo in jim poskušajo pomagati, spet drugi stresajo kritike nad njimi in jih ne marajo imeti za sosede. Na koncu se nekateri zavemo, da smo vsi ljudje; samo različni po zunanosti in karakterjih in navadah.

Vseeno smo Slovenci lahko ponosni na veliko stvari v naši državi. Koliko slovenskih življenj je bilo odvzetih v vojnah ... Kako prekrasna je naša dežela, koliko zelenja, njiv, vinogradov, gozdov in zaščitenih območij imamo ... Tega se premalo zavedamo. Vsak tujec o naši deželi vedno poda prelepo mnenje, kajti Slovenija je res majhna, ampak prekrasna dežela, v katero se lahko zaljubiš. In nekega dne bomo Slovenci sila ponosni na svojo domovino. Tudi jaz, kajti tu je moj dom, ki ga nebi zamenjala za nobenega drugega. In upam, da tudi drugi tako razmišljajo.

Torej, ne moremo biti vsi isti. Razlike so tiste, ki nas delajo edinstvene. A vedno bo ostalo kritiziranje in nesoglasja. Globoko v srcu vsak Slovenec čuti ponos do svoje domovine, Slovenije.

Sara Grdja, 8. a

MOJA RODNA DOMOVINA

Moja rodna domovina je Slovenija. V Sloveniji je veliko šeg in navad, ki so z leti že postale tradicija. Značilne jedi so predvsem prekmurska gibanica, bograč ter kraški pršut. Na zemljevidu Slovenijo lahko vidimo v obliki kokoši, leži pa v osrčju Evrope. Slovenija je nekoč spadala pod kraljevino Jugoslavijo. 25. 6. 1991 pa je končno postala samostojna država. Zdaj je članica Evropske unije.

V Sloveniji so štiri naravne enote: primorski svet, panonski svet, dinarsko-kraški svet in alpski svet. Meni od vseh je najljubši dinarsko-kraški svet, čeprav živim v Slovenskih goricah. Največja mesta v Sloveniji so Ljubljana, Maribor, Koper in Celje. Slovenija je zelo lepa dežela, saj ima veliko kulturnih in naravnih znamenitosti. Resda je majhna, če gledaš s srcem vidiš, da je lepa in zelo velika.

Veronika Podgoršek, 5. a

MOJA RODNA DOMOVINA

Živim v Sloveniji. To je moja rodna domovina. V njej sem se rodila in tu bom živela do konca svojih dni. Govorim moj materin jezik- slovenščino.

O Sloveniji vem veliko. V šoli večkrat govorimo o njej. Ima štiri naravne enote; panonski svet (SV), alpski svet (S), primorski svet (JZ) in dinarski svet (J). Slovenija je ena najlepših držav. Ima bogato naravno in kulturno dediščino: cerkve, romarske kraje, spomenike, najstarejšo trto na svetu, značilne jedi (gibanico, potico, štruklje), običaje (jurjevanje, kresovanje, koledovanje). Imamo himno, Zdravljico, himno, ki jo je napisal naš največji pesnik France Prešeren, grb in zastavo. Na svojo državo sem zelo ponosna.

Ravno danes sem po radiu slišala, da je 25. 5. nekdanj bil velik praznik. Takrat je imel rojstni dan naš predsednik Jugoslavije Tito. Takrat so sprejemali tudi pionirčke. Ampak Slovenja je hotela postati samostojna država. Zato se je leta 1991 osamosvojila. takrat je bila vojna, s smo vseeno državo dobili. Letos bo stara 20 let; 25. 6.

Iz naše ljube Slovenije ne bom nikoli odšla. Vedno bom prebivala tu, in še velikokrat zapela našo himno. Za druge države smo majhni, a za nas, veliki.

Patricija Peklar, 5. a

EKO HIMNA

Plastika, steklo, les,
vse zadenem vse v koš, yesss!
Ločeno zbiraj papir,
da bo v gozdu med drevesi mir.

Mati narava je prijazna
do vseh,
če ne letijo papirčki
po tleh.

Bodi eko, bodi car ...
Kdor je eko, je vladar!

Patricija Peklar 5. a

INTERVJU S SOSEDO

Ker nimam več nobenega dedka in babice, sem se odločila, da bom naredila intervju z Marijo Vršič. Je prijazna gospa iz Smolinc in je moja sosedka.

1. Kdaj in kje ste se rodili ?

Rodila sem se 29. 1. 1948 na domačiji v Smolincih.

2. Kako ste preživeli svoje otroštvo ?

Svoje otroštvo sem preživela v zelo težkih časih. Ker je bila živina pri hiši, sem morala pred odhodom v šolo še na pašo. Ko sem vsa utrujena prišla iz šole, me je že na njivi čakala motika. Med vikendi pa sem morala k sosedom ali sorodnikom pomagat, tako je bilo zelo malo časa za učenje in zabave.

3. Kako je potekalo vaše šolanje ?

V šolo sem hodila peš, vsaki dan do 10 km, tudi v slabem vremenu dežju ali tudi pozimi v snegu. Moje potrebščine v šoli so bili zvezki in svinčnik, barvice sem si velikokrat izposodila, saj si jih zaradi takratnih časov nisem mogla kupiti. Sedaj imajo otroci za nošenje zvezkov torbe, takrat pa smo imeli košare ali cekre.

4. Kako ste spoznali svojega moža ?

Svojega moža sem spoznala leta 1963, ko sem bila stara 15 let. Prvič sva se srečala, ko je moral pomagati pri prijatelju. Bila je ljubezen na prvi pogled, ker od tistega časa naprej sva bila par.

5. Kakšno prehrano ste uživali v tistih časih ?

Od ponedeljka pa do sobote smo jedli proseno kašo, koruzno juho, kislo zelje, krompirjevo juho, žgance in fižol. Ob nedeljah ali večjih praznikih je prišlo na mizo tudi meso.

6. Ali je takrat bilo veliko zabav, ste se jih mogoče udeležili?

Ja, velikokrat je bilo veliko zabav, bolje rečeno veselice. Ko sem bila poročena, sem z možem Ivanom in s starši odšla na veselice. Največkrat smo odšli v Vitomarce, tam so se starejši občani velikokrat stepili – vzrok je bil alkohol.

7. Kakšno zvrst glasbe ste najraje poslušali ?

Jaz sem takrat poslušala narodno glasbo in mislim, da smo jo vsi. Saj takrat ni bilo toliko prepoznavnih tujih izvajalcev.

8. Ali ste takrat že hodili v kino ?

Ja hodila sem v kino, v Videm ob Ščavnici – peš ali pa s kolesi. Včasih sem šla s starši, največkrat pa z možem.

9. Kako je potekalo vaše nadaljnje življenje?

Moje nadaljnje življenje je bila poroka. Ko sem se poročila, je zame bilo čisto drugačno življenje. Mož je opravljal službo v tujini, jaz pa sem gospodinjala doma s štirimi otroki. Sedaj še živijo trije, saj mi je ena umrla, ko je bila stara 2 leti. Tudi moža nimam več.

10. Ali imate kakšne želje?

Moja želja je, da bi otroci živeli srečno življenje. Ta želja se mi je seveda tudi uresničila. In še ena želja se mi je uresničila, ki sem si jo že želela kot otrok. Ta pa je bila, da bi dobila dobrega in pridnega moža.

Urška Rižnar, 8. b

INTERVJU

Naredila sem intervju z mojo babico. Zastavila sem ji deset vprašanj, včasih se rada spominja starih časov in pripoveduje o njih.

1. Kje in kdaj ste se rodili?

Rodila sem se na Ptuj, 14. marca 1950.

2. Katerega trenutka se najbolj spomnite iz otroštva?

Šest let sem živela pri stari mami, tam je bilo najboljše.

Prišel je dan, ko sem morala v šolo in se preseliti k svojim staršem. To je bil zame velik šok, saj sem bila navajena živeti v Hvaletincih.

3. Kje ste obiskovali osnovno šolo?

Šolo sem obiskovala v Vitomarcih, v prostorih, kjer je danes občina.

4. Kako je potekal pouk nekoč?

V razredu nas je bilo čez trideset učencev, pouk je potekal dopoldan in popoldan. Takrat še ni bilo vodovoda, kot je sedaj in v učilnicah ni bilo niti kurjave. Najhuje je bilo pozimi, ko smo v šolo prišli mokri in premraženi, na poti domov nas je vedno dočakala tudi tema.

5. Kako ste preživljali praznike?

Teh dni smo se še posebej veselili, saj smo se za kratek čas oddahnili od dela. Tudi drugačne jedi smo si pripravljali. Velikokrat pečenega purana ali kokoš, bel kruh, potico in sadni kruh.

6. Katere opravilo vam ni bilo pri srcu?

Okopavanje na njivi, ker so bile temperature zelo visoke in smo se zelo utrudili. Tega res nisem imela rada.

7. Katere pa je bilo vaše najljubše delo?

Najraje sem pasla krave, saj sem zraven lahko delala domače naloge, opazovala naravo in se učila.

8. Kaj pa počnete sedaj ob prostem času?

Ob prostem času pijem kavo in preberem časopis. Zvečer si ogledam tudi poročila, se odpravim na obisk k hčerama in spečem pecivo.

9. Udeležujete se različnih izletov. Kateri se vam je vtisnil najbolj v spomin?

Najbolj všeč mi je bil dvodnevni izlet na Kranjsko Goro in na Vršič ter izlet na Svete Višarje, tam me je očarala narava.

10. Vašo hišo krasijo tudi rože. Katera izmed njih vam je najbolj všeč?

Res je, rože imam rada. Najlepša med njimi, pa je vsekakor vrtnica. Tudi okrog hiše in na vrtu jih imam kar nekaj.

Nika Rojko, 8. b

INTERVJU Z G. FRANCEM TOŠEM

1. **Kakšni so vaši začetki v dramski skupini? Kdo vas je navdušil?**
Že kot otrok sem hodil gledat iger na vaški oder. Prva igra, ki sem si jo ogledal, je imela naslov Kovarstvo in ljubezen in že tista me je zelo navdušila.
2. **Kdaj in v kateri igri ste prvič igrali?**
To je bilo leta 1952 ali 1953 v igri Če se ženski jezik ne suče.
3. **Kdaj ste postali režiser v domači gledališki skupini?**
Režirati sem začel okrog 1961. leta.
Prva igra je bila igra Toneta Partljiča, Ščuka, da te kap.
4. **Koliko iger ste režirali? Kakšne igre ste izbirali?**
1993 sem režiral prvo igro in potem vsako leto eno. Največ smo izbirali komedije.
5. **Kako ste se znašli pri izdelavi scene in kostumov?**
Pri izdelavi scene so nam pomagali različni ljubitelji kulture. Kostume pa smo izbirali po navodilih avtorja.
6. **Kako dolgo ste se pripravljali na posamezno igro, kako pogosto ste imeli vaje?**
Ponavadi smo se pripravljali približno dva meseca, vaje smo imeli običajno dvakrat tedensko.
7. **Ali ste brez težav našli primerne igralce?**
Na začetku je bilo težko, ko pa sem že bolj poznal igralce pa je bilo lažje.
8. **Katera igra vam je ostala najbolj v spominu kot režiserju in/ali igralcu?**
Kot igralcu mi je najbolj ostala v spominu Miklova Zala, kot režiserju pa Štajerc v Ljubljani.
9. **Kje in kolikokrat ste običajno nastopali s posamezno igro?**
S posamezno igro smo nastopali do 20 – krat. Nastopali smo po vseh okoliških krajih in tudi izven, v Savinjski dolini, Svečini in drugod.
10. **Se spomnite kakšnega posebej zanimivega dogodka s samih vaj ali nastopov?**
Ja nastopov Miklove Zale, ko se nam je v Dornavi podrl oder.
11. **Kaj je bila za vaš trud in vloženo delo v igre največja nagrada?**
Največja nagrada je bila, če je bila igra dobro obiskana in so bili gledalci zadovoljni.
12. **Ali kaj pogrešate to delo, imate morda željo, da bi postavili na oder še kakšno igro?**
Zdaj, ko so že mladi začeli, nimam več želje. Rad pa obiščem njihove predstave.

Intervjuje so izvedli učenci literarno – novinarskega krožka (David, Viktorija Pavlas, Nadja Ilešič in Tjaša Kocmut) z mentorico Mileno Zagoršek.

INTERVJU Z GOSPO VIDO TOŠ

1. Kaj vas je spodbudilo za delo v KUD?

Ko sem prišla v Vitomarce, so me ljudje lepo sprejeli in mi pomagali. To mi je dalo navdih za delo.

2. Kdaj ste začeli delovati v KUD in katere aktivnosti ste vodili?

Najprej leta 1960 sem bila knjižničarka, leta 1975 pa sem prevzela tamburaše. Leta 1977 smo ustanovili mešani pevski zbor in kasneje sem postala predsednica društva. To delo sem opravljala 20 let.

3. V kateri letih ste vodili pevski zbor in tamburaše?

To je bilo od leta 1977 do leta 2001.

4. Katera je bila vaša najuspešnejša naloga v KUD?

Moje najuspešnejše delo je bila organizacija gradnje prizidka ob gasilski dvorani. Prej je bila dvorana v bivši cerkveni preši. Obenem sem vodila pevski zbor, dekliški pevski zbor in tamburaše. Z mojem sva finančna sredstva pridobljena za plačilo v sekcijah, prispevala k izgradnji prizidka odra in pododrja.

5. Kdaj ste nehali z delom v KUD?

Pri 63 – ih letih.

6. Katera dejavnost vam je ostala v najlepšem spominu?

Pogrešam tamburaše. Vse dejavnosti so mi bile všeč.

7. Vam je bilo kdaj žal, da ste se odločili za to pot?

Ne, nikoli.

INTERVJU Z GOSPO MIMO KOCUVAN

1. Kaj vas je spodbudilo k igranju?
Že v družini so imeli veselje do igranja.
2. Pri katerih letih in kdaj ste začeli igrati? Katerega leta je to bilo?
Bila sem stara 17 let, sezona 1973-1974 leta. Prva igra, ki sem jo igrala, je bila Sveti plamen, bila je drama.
3. V katerih igrah ste igrali in katera vam je bila najbolj všeč?
Igrala sem v veliko igrah: Sveti plamen, Čaj za dve, Na straži, Gugalnik in drugih. Najbolj mi je bila všeč igra Kastelika.
4. Ste kakšno igro napisali sami?
Ne.
5. Porabite veliko časa pri učenju vloge?
Ne.
6. Na kolikih predstavah ste že igrali?
Igrala sem že na veliko predstavah.
7. Vam kdaj katera vloga ni bila všeč in bi jo hoteli zamenjati?
Ja, kakšna mi ni bila všeč, ampak igraš tisto, ki ti jo režiser nameni.
8. Ste si lahko kdaj zamenjali oz. izbrali vlogo?
Ne, ker je to bilo režiserjevo delo.
9. Ste v kateri vlogi bili že kakšna žival?
Ja, v 5. razredu sem bila volk.
10. Katerih režiserjev se spominjate pred Milanom Černelom?
To so bili Peter Malec, Boris Toš, Franček Toš, Valerija Toš Ilesič.
11. Ste kdaj hoteli izstopiti od igranja?
Ne nikoli, razen takrat, ko sem bila noseča.
12. Se je kdaj zgodilo da gledalcem igra ni bila všeč?
Večini so bile igre všeč.
13. Katere vloge ste že igrali?
Mati, ženo, ljubico, zdravnico, modno kreatorko, gospodinjsko pomočnico in še polno vsega.
14. Ste kdaj igrali glavno vlogo? Če ste jo- v kateri predstavi?
Glavno vlogo sem igrala v igri Kastelika, Vdova Rošlinka, Čaj za dve.
15. Koliko ste bili stari ko ste igrali vašo najljubšo vlogo?
Stara sem bila 50 let igrala pa sem v igri Čaj za dve.
16. Kaj ste igrali nekoč in danes? Kaj vam je bilo bolj všeč?
Nekoč smo igrali drame, danes pa komedije. Bolj všeč so mi drame.
17. Kje ste igrali nekoč, kje pa danes?
Nekoč smo igrali samo v okoliških krajih in v Ptujskem gledališču, danes pa tudi v tujini.
18. Ste zadovoljni, da ste se odločili za igranje?
Ja in nikoli mi ni bilo žal, da sem se odločila za igranje.

INTERVJU Z G. MILANOM ČERNELOM

1. **Kdaj ste začeli igrati v gledaliških predstavah? Koliko ste bili takrat stari?**
Leta 1984, star sem bil 15 let.
2. **Kdo vas je navdušil za igranje?**
Rad sem gledal predstave in starejša sestra je bila šepetalka.
3. **Kdaj ste začeli delati v KUD?**
To je bilo leta 1980 v skupini tamburašev.
4. **Kako dolgo ste že vodja KUD?**
Vodja sem 12 let.
5. **Kaj vam pomeni igranje v predstavah?**
Pomeni mi sprostitve, veselje, zadovoljstvo in druženje s prijatelji.
6. **Katera je vam najljubša predstava, v kateri ste igrali in bili istočasno tudi režiser?**
To sta bili predstavi Čaj za dve in Moški padajo z neba.
7. **Ali je težko biti režiser in igralec hkrati?**
Zelo, saj moraš paziti, kako boš odigral svojo vlogo in hkrati nadzoruješ celotno skupino.
8. **Ali ste bili kdaj nezadovoljni s katero od svojih vlog oz. predstav?**
S predstavami sem bil zadovoljen, v svoji igralski karieri pa sem odigral dve vlogi s katerima nisem bil zadovoljen.
9. **Približno koliko časa porabite, da se naučite eno vlogo?**
Časa ne merim, približno 10 do 15 vaj pa zadostuje, da se pripravimo.
10. **Ali ste kdaj zavidali vlogo kateremu od svojih soigralcev?**
Ne.
11. **Ali ste katerokoli predstavo v kateri ste igrali, po vašem mnenju odigrali napačno?**
Ja, v začetku mojega igranja in ko sem nastopal v ptujskem gledališču, ko sem nastopal v dramah.
12. **S katerimi režiserji ste že sodelovali?**
To so bili režiserji: ga. Vida Toš, ga. Valerija Ilešič Toš, ga. Branka Bezeljak in g. Franc Toš.
13. **In kakšni so vaši načrti za naprej?**
Na oder postaviti čim več predstav, ki bodo navdušile gledalce in v katerih bomo skupaj z mojimi gledališkimi prijatelji tudi uživali.

Intervjuje so izvedli učenci literarno – novinarskega krožka (David, Viktorija Pavlas, Nadja Ilešič in Tjaša Kocmut) z mentorico Mileno Zagoršek.

BILI SMO NA IZLETU

V ponedeljek, 23. 5. 2011, smo 5. in 6. razred šli na končni izlet. Ogledali smo si veliko zanimivosti. Ob 7.45 uri smo se zbrali v šoli in počakali avtobus. Z njim smo se peljali proti Mariboru. V Mariboru ni bilo veliko prometa, zato smo hitro prispeli do HE Fala. Tam smo izvedeli, da je to najstarejša elektrarna v Sloveniji. Ogledali smo si tudi film kako so delali v elektrarni nekoč. Izvedeli smo, da so delali vse ročno, danes pa vse upravljajo računalniki. Na reki Dravi je osem takšnih elektrarn. Nato smo se peljali v Mežico v rudarski muzej. Tam smo si ogledali kako so včasih kopali rudo in kakšne stroje so uporabljali pozneje. V rudnik smo se peljali z vlakcem. Najprej so nas razdelili v skupine. Nato so nam razkazali, kako so

morali težko delati in da so izkopavali cink in svinec. Nato smo se peljali na Ivarčko jezero. Tam smo lahko skakali na trampolinu. Ko smo se naigrali smo se peljali k Prežihovi bajti. Izvedeli smo, da pisatelj ni tam živel in da ga je mama navdušila za branje ter da je pred očetom moral knjige skrivati. Tam smo si lahko kupili knjigo ali spominek. Nato smo se peljali nazaj k šoli.

Od tam so eni šli peš, po druge pa so prišli starši. Ta dan je bil zanimiv. Dogajalo se je veliko stvari. Škoda pa je, da letos ne bo več takšnih izletov.

Jan Soto Vargas, 5. b

POSEBEN DAN

V soboto vstanem ob treh zjutraj. Nato še zaspim za deset minut. Ko mi zazvoni budilka, vstanem in grem v kuhinjo pogledat v hladilnik, če je še kakšna čokolada. V hladilniku je miš pojedla vso čokolado. Ker čokolade ni, se uležem na kavč, prižgem TV in zaspim. Ko se zbudim je ura osem. Skozi okno pogledam in vidim miš na terasi, kako telefonira in igra računalnik. Ko stečem za njo, zagledam muco Maco, kako se mi sladko smeji. Vprašam jo: »Muca Maca, kaj ti je, da tam doli kar sediš in miške ne loviš?« Ko ura je dvanajst, družina odide v šolo, a mene doma pustijo, da čisto se znorim. In naslednji dan zopet vse to ponovim.

Ana Horvat, 5. b

ŠPORTNI DAN

V petek, 7. 5. 2011, smo imeli peti športni dan. Imeli smo kros, met žogice in skok v daljino. Zbirali smo se pred šolo in ko je bila ura osem, smo se druga triada odpravili na igrišče. Tam smo metali žogico. Ko smo zaključili, smo se počasi odpravili proti Mužam, kjer smo imeli kros. Najprej so tekli 4. razred, potem mi in še 6. razred. Po krosu smo se odpravili proti šoli, kjer nas je že čakala malica. Po malici smo se odpravili v telovadnico, kjer smo imeli skok v daljino. Ko smo končali, smo se igrali med

dvema ognjema. Po tistem smo se vsi učenci zbrali pred šolo, ker je bila podelitev priznanj. Priznanja so dobili samo tisti, ki so dosegli 1., 2. in 3. mesto.

Športni dan se je končal ob 11.30 uri. Potem so nekateri učenci šli domov peš drugi pa na avtobus. Ta dan mi je bil zelo všeč. Bilo je zanimivo.

Adriana Zelenik, 5. b

Slike OPB Vitomarci

PLANINSKI IZLET V CELJE

V nedeljo, 8. maja smo šli na planinski izlet na Grmado nad Celjem. Zbrali smo se ob 8. uri in se z avtobusom odpeljali proti Celju. Z mano je šla moja mama. Na poti smo se ustavili v Sv. Trojici in pobrali še tam nekaj staršev in otrok.

Ko smo se pripeljali v okolico Celja, nas je šofer odložil pod hribom, ki se imenuje Grmada nad Celjem. Najprej smo se na malicali in popili sok, nato pa odpravili počasi na vrh.

Pot je bila strma. Na hribu je bil velik križ in zvonec želja, na katerega smo pozvonili tako, da smo potegnili za vrv in si kaj zaželeli. Zvonili smo za družino, prijatelje in sošolce.

Spustili smo se do Pečovnikove koče, kjer smo si privoščili daljši počitek, ki smo ga izkoristili za malico, igranje in žigosanje dnevnikov ter fotografiranje. Odrasli pa so si privoščili klepet ob kavi.

Vračali smo se po drugi nekoliko manj strmi poti, ki nas je pripeljala do avtobusa. Vreme nam je bilo naklonjeno. Zadnje metre nas je malo poškopilo. Ko pa smo bili na avtobusu, pa se je pošteno vlilo.

Na poti domov smo otroci gledali risanko. Z mamo sva se vrnili malo utrujeni, vendar veseli, saj sva preživeli lepo nedeljo s prijatelji.

Klara Grdja 3. a razred

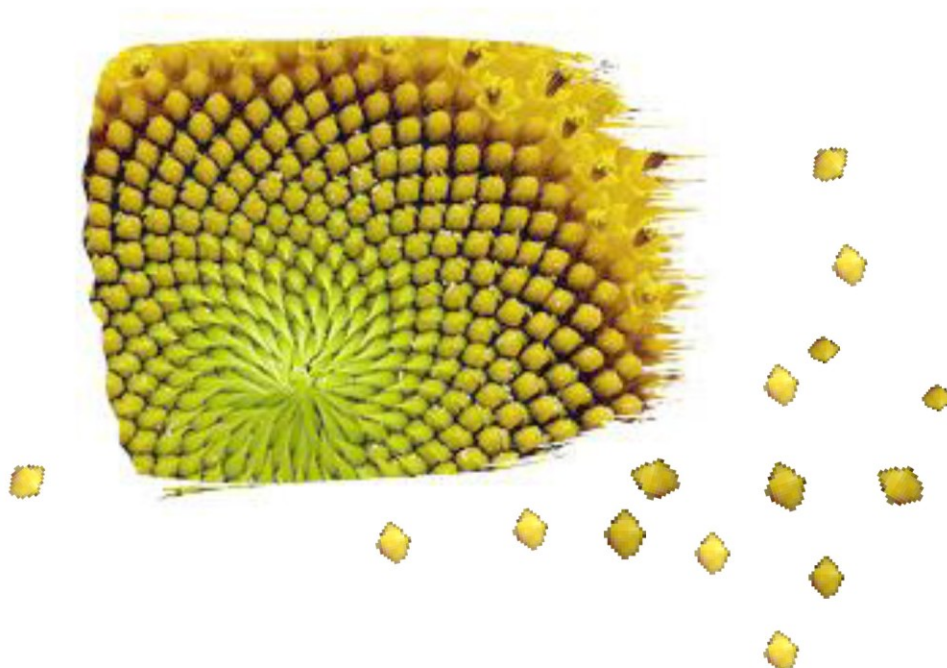

Portret sošolca, Jure Šimek, 9. a

Domišljajska pokrajina, Mateja Fekonja, 9. a

Sončne počitnice!

Sončne počitnice!

Zbrali in uredili

Učenci izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo (mentorica: Suzana G. Logar)

Računalniški prelom

mag. Andrej Kociper

Slavko Toplak

Jezikovni pregled

Suzana G. Logar, prof.

V samozaložbi izdala

Osnovna šola Cerkvenjak - Vitomarci

Leto izida

junij, 2011

Število izvodov

50

Ležeče drevo, Tadeja Polc, 6. a